Р Е Ш Е Н И Е
№ 3462

гр. София, 23.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**
в публично заседание на 16.05.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова
ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова
Бранимира Митушева

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Тафров, като разгледа дело номер **4359** по описа за **2013** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], представляван от Н. К. К. срещу РЕШЕНИЕ без дата на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 105 състав по н.ах.дело № 1718/2013г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и съдопроизводствените правила – касационни основание по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК във вр. чл.63, ал.1 ЗАНН. Излагат се съображения, че съдът не е уважил доказателствените искания за разпит на свидетел на лицето Л. И. И. и не е обсъдил писмените доказателства, представени към жалбата. Претендира съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното решение на СРС и по същество на спора да отмени наказателно постановление № 23-2306159 от 26.11.2012 г., издадено от Директор на Дирекция "Инспекция по труда Софийска област"- С..

Ответникът по касационната жалба- Директор на Дирекция "Инспекция по труда Софийска област"- С. не се представлява в процеса и не е депозирал писмен отговор по нейната основателност.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение за правилност на съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, като прецени събраните по делото

доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:
Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.
Със съдебно решение без дата Софийски районен съд, Наказателно отделение, 105 състав по н.ах.дело № 1718/2013г. е потвърдил изцяло наказателно постановление (НП) № 23-2306159 от 26.11.2012 г., издадено от Директор на Дирекция "Инспекция по труда Софийска област"- С. , с което на [фирма], представляван от Н. К. на основание чл.416, ал.5 вр. чл.414, ал.1 от Кодекса на труда е наложено административно наказание „имуществена санкция" в размер на 1 500 лв. за нарушение на чл.153 ал.1 КТ.
За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Х. Ю., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения и като е кредитирал показанията на актосъставителя е приел, че касаторът е осъществил от обективна страна нарушението по чл.153 ал.1 КТ.
Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 105 състав е валидно и допустимо. На основание чл.220 АПК касационната инстанция преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение. От фактическа страна районният съд е приел за установено, че на 26.07.2012г., на 31.07.2012г. и на 03.08.2012г. актосъставителят Х. Ю. „главен инспектор" в Дирекция "Инспекция по труда Софийска област"- С. при извършена проверка по документи е констатирала, че [фирма], представлявано от Н. К. в качеството му на работодател не е осигурил непрекъсната седмична почивка най-малко от 48 часа на своя работник Л. И. И. за периода 06.07.2012г.-13.07.2012г.вкл., като лицето е работило непрекъснато, а работното време е с продължителност от 8 часа на ден и до 40 часа седмично в нарушение на чл.153 ал.1 КТ.
Правилни са изводите на районния съдия за спазване на императивните разпоредби на чл.42, т.3, т.4 и т.5 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН чрез описание на нарушението, датата и мястото на установяването му, както и обстоятелствата, при които е извършено. Така направеното описание в АУАН и НП по никакъв начин не е препятствало наказаното лице да разбере вмененото му административно наказателно обвинение и да организира защитата си срещу него. Като е достигнал до правни изводи, че в хода на административно наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, районният съдия не е допуснал визираното в касационната жалба основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК вр. чл.63, ал.1 ЗАНН.
Правилен е и извода СРС за допуснато нарушение на чл. 153 ал.1 от КТ, който вменява задължение за работодателя да осигури при петдневна работна седмица на работника или служителя право на седмична почивка в размер на два

последователни дни, от които единият е по начало в неделя. В тези случаи на работника или служителя се осигурява най-малко 48 часа непрекъсната седмична почивка. Безспорно работодател по смисъла на § 1, т.1 от ДР на КТ в случая е [фирма], с който Л. И. И. е имала сключен трудов договор. За периода от 06.07.2012г. до 13.07.2012г. вкл. същата е полагала труд всеки ден, без да й бъде осигурена непрекъсната седмична почивка най-малко 48 часа. Действително от представения от касатора график за м.07.2012г. за работника Л. И. И. за периода от 06.07.2012г. до 13.07.2012г. е било предвидено дните 09.07.2012г. и 10.07.2012г. да бъдат почивни, но на същите тя е полагала труд. Видно от обясненията на Н. К. дадени в хода на административното производство на 03.08.2012г. „това се е наложило поради ползване на годишните отпуски на работниците, тези които през периода са на работа да ги заместват и затова в графика за работното време са увеличени дните на работа. За бъдеще ще се прецизират графиците за работа, за да не се допуска полагането на извънреден труд. Това не е практика във фирмата, а се налага поради специфичните обстоятелства през летния сезон". Очевидна е защитната теза на касатора в съдебното производство да излага твърдения, че на 11.07.2012г. Л. И. И. не е престирала труд, които се опровергават от представения от него график за м.07.2012г. и от разпределението на работните дни за м.07.2012г. приложено в преписката. Поради това несъбирането на гласни доказателствени средства от СРС, чрез разпит в качеството й на свидетел на Л. И. И. не съставлява процесуално нарушение, ограничило и накърнило правото на защита на обвиняемото лице, защото фактите по спора са доказани посредством писмени доказателства. По въпроса за кредитирането на представеното доказателство към жалбата- график за явяването, неявяването на работа за м.07.2012г., съдът счита, че същият е следвало да бъде приложен още в хода на проверката, чиито резултати са обективирани в Протокол от 26.07.2012г., 30.07.2012г., 31.07.2012г. и 03.08.2012г. Ако този документ е бил действително наличен към дата на установяване на нарушението, то в определения срок до 30.07.2012г. работодателят е следвало да го представи на контролните органи. Видно от протокола при извършване на проверката са представени единствено Правилник за вътрешния трудов ред и отчетната форма за явяване и неявяване на работа за месец юли 2012 г., от които се установява, че не е осигурена седмичната почивка на лицето Л. И. И. в размер два последователни дни в периода 06.07.2012г. до 13.07.2012г. вкл. За предотвратяване и отстраняване на констатираните нарушения е отправено предписание от служителите на Дирекция „Инспекция по труда - Софийска област"-С., на основание чл.404 ал.1 КТ със срок на изпълнение- 04.08.2012 г. и тези писмени доказателства безпротиворечиво установяват извършеното от работодателя [фирма], представляван от Н. К. К. деяние в нарушение на трудовото законодателство. Месечният график за явяване и неявяване на работа за м.07.2012г. , на който изрично се е позовал АНО в НП, е частен писмен документ, съставен от [фирма], носи подписа на лицето, което представлява търговеца и печат на същия. Макар и удостоверяващ неизгодни факти за страната която е представила месечния график , същият се ползва с материална доказателствена сила в административнонаказателното производство. Съдържанието на този частен писмен документ, изхождащ от санкционирания работодател, не е оспорено в хода на съдебното производство. Твърденията, че лицето Л. И. И. е ползвало почивка във визирания период не се подкрепят от доказателствата по делото. В тази връзка следва да се посочи и разпоредбата на чл.416 ал.1 изр.2 от КТ, която предвижда, че редовно съставените

актове по реда на КТ имат доказателствена сила до доказване на противното. Административнонаказващият орган е изпълнил задължението да събере необходимите доказателства и е установил, че е извършено административното нарушение, поради което правилно е издадено НП. Настоящият състав намира, че нарушението е безспорно доказано.

Съгласно санкционната норма на чл.414, ал.1 от КТ, работодател, който наруши разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лева. На касатора е наложена имуществена санкция в минимален размер от 1500 лева. Размерът на санкцията е на законовия минимум, определен при условията на чл. 27, ал. 2 и ал. 3 от ЗАНН.

Обжалваното решение е постановено на база събраните доказателства, които кореспондират помежду си, като съдът е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при които е извършено. При субсидиарното прилагане на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства по делото. Първоинстанционният съд е изложил подробни мотиви, включително относно осъществяването състава на процесното административно нарушение по чл.153 ал.1 КТ, които се споделят от касационната инстанция и не следва да бъдат преповтаряни.

На второ място, за периода 06.07.2012г.-13.07.2012г. вкл. работникът Л. И. И. не е ползвала почивен ден. С оглед на тази фактическа констатация, в настоящата хипотеза е неприложима разпоредбата на чл.415в КТ, съгласно която за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50 до 100 лв. При непредоставяне на законоустановената почивка от най-малко 48 часа е налице нарушение на чл.153 ал.1 КТ, тъй като са накърнени правата на работника относно възстановяване на работните сили чрез осигуряване на почивки както през работния ден, така и междудневни, седмични почивки и в празнични дни. Работничката Л. И. И. не само не е ползвала регламентираната почивка, което представлява вредна последица, а самото нарушение не може да бъде отстранено веднага след установяването му, тъй като то по своя характер е формално и се осъществява с осъществяване на самото изпълнително деяние. Настоящата съдебна инстанция установи, че двете предпоставки за прилагане чл.415в от КТ не са налице, а фактическият състав на нормата не е възникнал в правния мир.

Съгласно Тълкувателно решение № 3/10.05.2011г. по т.дело №7/2010г. на ВАС на РБ, разпоредбата на чл.415в КТ е привилегирован състав и е приложима по отношение на всички нарушения на разпоредбите на КТ, при наличие на предпоставките по този текст. Административният съд има правомощие, като касационна инстанция да преквалифицира нарушението, описано в НП, като „маловажно нарушение" по см. на чл.415в КТ. В такъв случай, на наказаното лице следва да се наложи по-ниско по размер наказание. Обстоятелството обаче, че за работника са произтекли вредни последици, изключва изменение на издаденото НП,

чрез намаляване на размера на имуществената санкция.
Следва да се отбележи още, че специалният състав по глава XIX, раздел II от КТ на „маловажно" административно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН, според която за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. „Маловажните" нарушения, установени по КТ, съобразно чл. 415в КТ имат два основни признака: нарушението да е отстранено веднага след установяването му по реда на КТ и от него да не са настъпили вредни последици за работници и служители. При това в тези случаи не е предвидено освобождаване от административнонаказателна отговорност /за разлика от тези по чл. 28 ЗАНН/, а налагане на същото по вид административно наказание – парична санкция, но в многократно по–нисък размер.
По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение на СРС, НО, 105 състав е ПРАВИЛНО на основание чл.348 ал.1, т.1 и т.2 вр. ал.2 НПК и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила. Не са налице основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.209 т.1 и т.2 АПК във вр. чл.218 ал.2 АПК.

Така мотивиран и на основание чл. 221 ал.2 АПК във вр. чл.63 ал.1, изр.2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение без дата на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 105 състав по н.ах.дело № 1718/2013г.
РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.